

PRILOGA „ZVONČKU“

Naša Milica.

Spisal *Peter Petrovič.*

ej, kako imamo radi svojo Milico! Brez nje si kar ne moremo misliti niti veselja niti zabave.

Ljubezniva je in dobrosrčna, da nikoli tako! Pravijo, da ima vse to od naše mamice. Pa je tudi res! Saj so tudi naša mamica ljubeznivi in dobrosrčni, da jih vsak hvali in spoštuje.

Ali kaj šele mi — mi! Pa saj veste, kako je, če ima človek rad svojo mamico. To se ne da povedati z besedami, to človek samo čuti.

No, pa naša Milica ima sedaj zlate čase! Oh, moj Bog, kako se ji dobro godi! Samo videti bi jo morali, pa bi rekli z menoj vred: »V resnici! Ta-le Milica pa ima nebesa že kar tukaj na zemlji!« E, pa vam je kakor sam angelček naša Milica!

Kako vam gleda! Ti njeni očesci sta tako prijazni in vdani kot dve vijolici. In njena usteca, kadar se ji zakrožita na smeh! Da, kar sam se moraš smejati, če si še tako slabe volje.

Pa že čujem vaše vprašanje: »Kaj pa vendar dela vašna Milica ves božji dan?«

I, nič posebnega! Kaj pa naj tudi počne tak otrok?

Zjutraj se zbudi, ko prisije solnce v sobo tako toplo in vablivo, da ni mogoče več strpeti v postelji. Izpod tople odeje iztegne bele, okrogle ročice in si pomane oči. Sede na posteljco in zakliče: »Mamica, mamica!«

In mamica pridejo k Milici.

»Dobro jutro, mamica!«

In Milica se oklene mamici okolo vratu, jih presrčno poljubi ter kliče venomer: »Mamica, moja mamica!«

»Pa si že molila, Milica?« vprašajo mati.

»Jej, molila pa še nisem«, pravi Milica in se precej prekriža. Potlej poklekne in dvigne nedolžno oči proti nebu, a roke se ji sklenejo k molitvi. Ah, kako srčkana je Milica v takih trenutkih! Potem pa moli s pobožnim, milim glasom:

»Angel varuh moj,
ki si me nocoj
varoval zvestó,

pa današnji dan
bodi meni v bran,
da dospem v nebo!«

* * DOBRO JUTRO, OČKA! * *

Potlej pa mamica Milico lepo umijejo, počesejo in oblečejo. Pri vsem tem pa kar nič ne vpije in ne joka, nego še dobro ji de mrzla voda. Ta jo vsaj popolnoma zdrami, da se čuti vso čvrsto, živo, veselo.

»Sedaj pa greva, Milica, voščit očki dobro jutro«, reko mati.

In Milica pravi: »Pa pojdiva, pa pojdiva!« In bliskoma spleza na stol, pa prosi: »Mamica, nesite me šupa-ramo!«

In mamica zadenejo Milico šupa-ramo in gredo s tem sladkim bre-menom v sobo, kjer sede očka pri zajutruku. In obe — mamica in Milica — se presrčno zasmejeta, ko zagledata predobrega očko in obe vzklikneta obenem: »Dobro jutro, očka!«

»Dobro jutro, srčece!« odgovore očka, vstanejo, gredo k Milici in jo vroče poljubijo na rožnata ličeca.

Sedaj se pa začne za Milico veselo življenje!

Ko popije skodeljico sladkega mleka, tleskne z rokami in se zasuče po prostorni sobi. Pa tako gre ves dan. Polne roke ima dela. Zdaj se peča s svojimi punčkami, zdaj lista lepe knjige s podobami, zdaj se suče po kuhinji, da ujame kje kaj boljšega za zobke, zdaj je pred hišo na vrtu med rožicami . . . No, da! Povsod je je dosti, a nikjer ni nerodna ali razposajena. Zdaj poprosi mamico za perišče žita, pa zleti z njim na dvorišče in začne klicati kokoši: »Na, pi-pi-pi-pi! Na, pi-pi-pi-pi!«

Glejte, taka se mi zdi naša Milica kot topli, mladi solnček, ki razsiplje povsod svoje zlate žarke, ki vse ogreva, vse razveseljuje.

In kakor je solnček zvečer truden in gre spat za visoke gore, tako je trudna tudi naša Milica in zvečer si želi pokoja.

»Angel varuh moj,
ki si bil z menoj
danes ti zvestó,

pa vso dolgo noč
bodi mi v pomoč,
da dospem v nebo!«

In Milica nagne glavico in sladko zaspančka. Lahko noč, ti naša ljuba Milica!

Grrriču . . .

Spisal *Fran Črnagoj*.

Grrri . . . grrriču . . . na onem-le griču, na prijaznem vrtiču si napraviva gnezdece — tam-le na griču . . . na . . . grrriču!«

Tako je pel visoko vrhu bukve rdečkastorjavi ščinkovec ter se je priklanjal svoji družici.

»Ščink . . . ščink . . . tam-le na griču na sadnem vrtiču je tudi meni všeč! — Tamkaj vem za staro, visoko, rogovilasto, z mahom porasteno hruško, na kateri se da gnezdece prav dobro skriti!« mu odpoje mlada ščinklja.